

SZABÓ DEZSŐ

VERSEK...

Estefelé

Ó hagyjátok, hogy legyek én csak gyermek
 Kinek élete föld, fa, fű, virág,
 Akinek mesekönyv a nagyvilág,
 Nem üz sem gyűlölet, sem érdek,
 Akinek dolgok és titkok beszélnek,
 Aki nem ás sem fedezéket, sem vermet.
 Tudom nagyon sokáig tévelyegtem,
 Berontva millióknak életébe,
 Akartam lenni akarat, hit, béke,
 S formálni a végzetes emberarcot,
 Fizettem érte irtózatot

***

Szabó Dezső éneke

Ponyvasátram teteje
 Kilenc mennykő üt bele
 Én vagyok az ereje
 Hős legények eleje.
 Pusztán áll a sátorom,
 Nincs ünnepem, nincs borom,
 Kuruc, labanc ha támad,
 Csak én védem a várat.
 Ponyvasátram mégis áll
 Minden vésszel szembeszáll.
 Haj sok legény szereti,
 Templomának nevezi.
 Kuruc, labanc egy nekem,
 Egyiket sem szeretem.
 Elviszik az asztagot,
 Adnak érte maszlagot.
 Kuruc, labanc úr dolog,
 Várnak rájuk bő torok.
 Bármelyik az ki nyeri,
 Csak a szegény éhezi.
 Bármelyik a győztesebb,
 Szegény testén van a seb.
 Ő fizeti sarcukat,
 Békéjüket, harcukat.
 Koldus Ferkó sógorom,
 Te vagy az én rokonom.
 Egy a sorsunk, ez a faj,
 Egy a nyelvünk, ez a jaj.

Jaj testvérek halljatok
 Ha egy harcon meghalok,
 Süssetek meg engemet,
 Csapjatok nagy ünnepet,
 Egyetek meg engemet,
 Én leszek a véretek.
 Leszek belső váratok,
 Én leszek az álmatok.
 A jaj egység én leszek,
 Minden karba én teszek,
 Minden lábban dobbanok,
 Minden szívben robbanok.
 Kuruc, labanc elszalad,
 Rátok is süt majd a nap.
 Kaptok húst, lágy kenyeret,
 Jó bort és sok gyermeket.
 Rám is csak gondolatok,
 Szép dalokat mondjatok,
 Vig táncokat ropjatok,
 Én majd fenn kurjongatok.

***

Az út

Nem, nem lehet futni az anyacsóktól!
 Törvény és végzet: indít és kötelez.
 Hiába futsz és lázadsz idegenné:
 Egyszer csak megfog és sírva érzed,
 Hogy ősi végzet hajtja véredet,
 Hogy fáj az, ami fáj a millióknak.
 Az anyacsók, melyből életre kelsz,
 A temetőktől kapja életét:
 Ős akaratok régi szenvedések
 Messzi vágyak és százados remények
 Adják meg tested, lelked végzetét
 S nem menekülhetsz ősi önmagadtól.
 Mert higgyétek a temető az élet,
 Ő a parancs és ő az akarat.

(„...mi volt az én minden tudományom? Schütz Antal dogmatikája, Brandenstein Béla filozófiája, a magyar irodalom iránti hő szerelem és a vadonatúj magyarságtudomány, amely számomra Szabó Dezső, Németh László és a népi írók gondolatvilágát, Kodály zenéjét, Molnár István tánc hagyományát és Sinka István költészetét jelentette.” B. Gy.)

X-X-X-X